

আয়াত চল্লিশেরে গুপ্ত ইতিহাস - বত্রিশ নম্বর

Ezechiel Numărul Treisprezece

Jeff Pippenger

2026-10-02

Mesajul de avertizare din cartea lui Ezechiel este „semnul asediului”. Când a început asediul, soția lui Ezechiel a murit, iar lui Ezechiel i s-a poruncit să nu-i plângă moartea. Moartea ei, însoțită de lipsa lui de jale pentru moartea ei, simboliza asediul și distrugerea apropiată a Ierusalimului. Faptele lui și moartea ei reprezintă un semn de avertizare, preînchipuind un viitor semn de avertizare prezentat de Isus, ca „urâciunea pustiirii”.

Așadar, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă). Matei 24:15.

Atunci când însemnele romane au fost așezate în incinta templului, creștinii din Ierusalim trebuiau să fugă din cetate. Cei doi martori ai semnului nimicirii Ierusalimului subliniază seriozitatea recunoașterii dinaintea a „semnului”, înainte de asediu, iar inspirația identifică mai departe faptul că acei doi martori își găsesc „aplicația mai directă” în zilele de pe urmă. Vorbind despre avertizarea lui Hristos cu privire la nimicirea Ierusalimului în legătură cu Ezechiel și Ioan aflați într-o viziune a templului, sora White a scris:

„În timp ce aceste profeții au cunoscut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele de pe urmă.”

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele din trecut urmează să fie reînviată; se vor ivi controverse noi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nici măcar nu sunt încă visate.”
Testimonies, volumul 5, 753.

În capitolul patru, lui Ezechiel i s-a poruncit să pună în scenă o pildă care sublinia „semnul asediului”. Ezechiel a pus în scenă o pildă de cinci ori în cartea sa, pe care frații săi au refuzat s-o vadă. Ezechiel a vorbit de cinci ori fraților săi, iar ei au refuzat să audă. Pildele sale puse în scenă și soliile sale ilustrează o categorie întreită în cinci feluri de fecioare nechibzuite, care refuză să primească sporirea „cunoștinței” asociate cu pildele și cuvintele sale. Acele cuvinte și pilde erau legate în mod direct de distrugerea Ierusalimului, care are „o aplicare mai directă la zilele din urmă”.

Și tu, fiu al omului, ia-ți o cărămidă, pune-o înaintea ta și zugrăvește pe ea cetatea, și anume Ierusalimul. Apoi pornește asediu împotriva ei, zidește împotriva ei o întăritură și ridică împotriva ei un val; așază și tabăra împotriva ei și pune berbeci de lovire împotriva ei de jur împrejur. Ia-ți apoi o tigaie de fier și pune-o ca un zid de fier între tine și cetate; întoarce-ți fața împotriva ei, și ea va fi asediată, iar tu o vei asedia. Acesta va fi un semn pentru casa lui Israel.

Ity dory koa amin'ny ilanao havia, ary apetraho eo aminy ny heloky ny taranak'Israely; araka ny isan'ny andro handrianao eo amboniny no hitondranao ny helony. Fa Izaho efa nametraka taminao ny taona nisian'ny helony, araka ny isan'ny andro, dia telon-jato sy sivifolo andro; ka dia ho entinao ny heloky ny taranak'Israely. Ary rehefa vitanao ireo, dia mandria indray amin'ny ilanao havanana, ary ho entinao ny heloky ny taranak'i Joda mandritra ny efa-polo andro; andro iray no notendreko ho taona iray ho anao. Koa hatrehinao ny fahirano an'i Jerosalema, ary haseho ny sandrinao, ka haminany hanohitra azy ianao. Ary, indro, hametraka fatorana aminao Aho, ka tsy hihodina hiala amin'ny ilany iray ho amin'ny ilany iray ianao mandra-pahavitanao ny andron'ny fahirano nataonao. Ezekiela 4:1–8.

Semn

Cuvântul „semn” apare de nouă ori în cartea lui Ezechiel. În capitolul patru, asediul Ierusalimului este „semnul” pentru casa lui Israel. În capitolul doisprezece, Ezechiel este din nou un „semn” care indică asediul și distrugerea Ierusalimului.

Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrătite, care are ochi să vadă, și nu vede; are urechi să audă, și nu aude, căci este o casă răzvrătită. De aceea, fiul omului, pregătește-ți lucrurile pentru strămutare și strămută-te ziua, înaintea ochilor lor; te vei strămuta din locul tău într-alt loc, înaintea ochilor lor: poate că vor lua aminte, deși sunt o casă răzvrătită. Apoi să-ți scoți lucrurile ziua, înaintea ochilor lor, ca lucruri pentru strămutare; și să ieși seara, înaintea ochilor lor, cum ies cei ce merg în robie. Să sapi prin zid înaintea ochilor lor și să le scoți pe acolo. Înaintea ochilor lor să le porți pe umăr și să le scoți în amurg; să-ți acoperi fața, ca să nu vezi pământul, căci te-am pus ca un semn pentru casa lui Israel. Ezechiel 12:2–6.

Când casa răzvrătită a văzut pilda jucată înaintea ei, nu a înțeles ce însemna, astfel că i-a cerut lui Ezechiel să o explice.

Fiul omului, nu ți-a zis oare casa lui Israel, casa cea răzvrătită: „Ce faci?” Spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: această prorocie îl privește pe domnul din Ierusalim și pe toată casa lui Israel care este în mijlocul lor. Spune: Eu sunt semnul vostru; cum am făcut eu, așa li se va face și lor: vor fi strămutați și vor merge în robie. Ezechiel 12:9–11.

Asediul Ierusalimului este un semn pentru poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât prorocirea lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat și a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate solemnele desfășurări ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

În aceeași zi

Ezechiel, în parabola jucată a „asediului și distrugerii Ierusalimului”, este un semn pentru poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

Iar în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, scrie-ți numele zilei, chiar al acestei zile: împăratul Babilonului s-a așezat împotriva Ierusalimului în chiar această zi.”

Și rostește o pildă către casa răzvrătită și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Pune o oală, pune-o, și toarnă de asemenea apă în ea. Adună în ea bucățile ei, chiar orice bucată bună, coapsa și spata; umple-o cu oase alese. Ia ce este ales din turmă și pune de asemenea oasele sub ea, și fă-o să fiarbă bine, și lasă să fiarbă în ea oasele ei. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Vai de cetatea vărsătoare de sânge, de oala în care este zgura ei și a cărei zgură n-a ieșit din ea! Scoate-o bucată cu bucată; să nu cadă niciun sorț asupra ei. Căci sângele ei este în mijlocul ei; l-a pus pe vârful unei stânci; nu l-a vărsat pe pământ, ca să-l acopere cu țărână; ca să facă mânia să se ridice spre răzbunare, am pus sângele ei pe vârful unei stânci, ca să nu fie acoperit.

Nuko ni ko Uwiteka Imana avuga ati: Mugowe, wa murwa w’amaraso we! Nanone nzatuma ikirundo cy’inkwi cy’umuriro kiba kinini. Komeza inkwi, ucanne umuriro, utetse inyama zishire, uzisukemo ibirungu neza, kandi amagufwa atwike. Hanyuma ugishyire ku makara yacyo kitarimo ubusa, kugira ngo umuringa wacyo ushushye, ukongoke, kandi umwanda wacyo ushongeremo, kugira ngo umucafu wacyo ushireho. Cyarushye kibeshywa, nyamara umucafu wacyo mwinshi ntiwavyemo: umucafu wacyo uzaba mu muriro. Mu mwanda wawe harimo ubusambanyi: kuko nagusukuye ntusukirwe, ntuzongera kwezwa umwanda wawe ukundi, kugeza aho nzaruhuriza uburakari bwanjye kuri wowe. Jyewe Uwiteka narabivuze: bizasohora, kandi nzabikora; sinzisubiraho, kandi sinzababarira, kandi sinzicuza; bazagucira urubanza bakurikije inzira zawe, kandi bakurikije ibyo wakoze, ni ko Uwiteka Imana avuga.

Kata TUHAN datang pula kepadaku, demikian: “Hai anak manusia, sesungguhnya Aku mengambil dari padamu kesukaan matamu dengan satu tula; namun engkau jangan meratap atau menangis, dan air matamu jangan bercucuran. Mengaduhlah diam-diam, jangan adakan perkabungan bagi orang mati; kenakanlah ikat kepala di kepalamu dan pasanglah kasutmu pada kakimu; jangan tutupi bibirmu, dan jangan makan roti perkabungan.” Maka pada pagi hari aku berbicara kepada bangsa itu; pada petang hari isteriku mati; dan pada pagi berikutnya aku berbuat seperti yang diperintahkan kepadaku. Lalu bangsa itu berkata kepadaku: “Tidakkah engkau mau memberitahukan kepada kami apakah arti semuanya ini bagi kami, sehingga engkau berbuat demikian?”

Atunci le-am răspuns: Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Vorbește casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi pângări Locașul Meu cel sfânt, mândria puterii voastre, desfătarea ochilor voștri și ceea ce sufletul vostru cruță; iar fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat, vor cădea de sabie. Și veți face cum am făcut eu: nu vă veți acoperi buzele și nu veți mânca pâinea oamenilor. Acoperămintele voastre vor fi pe capetele voastre, și încălțăminte voastră în picioarele voastre: nu vă veți boci și nu veți plânge, ci vă veți topi în nelegiuirile voastre și veți suspina unul către altul. Astfel, Ezechiel vă este un semn: veți face întocmai după tot ce a făcut el; și când se va întâmpla aceasta, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Ezechiel 24:1–24.

Ezechiel este un semn care identifică începutul asediului și distrugerea finală a Ierusalimului și, după aceea, captivitatea membrilor bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Laodiceene.

„Când Hristos a privit în jos de pe culmea Muntelui Măslinilor, a văzut această stare de lucruri existând în fiecare biserică. Avertizările coboară asupra tuturor celor care calcă pe urmele poporului din Ierusalim, care a avut o lumină atât de mare. Acest popor ne stă înaintea ca avertizare. Respingând avertizările lui Dumnezeu în această vreme a noastră, oamenii repetă păcatul Ierusalimului. Domnul vede ceea ce agentul omenesc nu vede și nu va vedea—deznodământul tuturor planurilor omenești din Battle Creek. El a făcut tot ceea ce un Dumnezeu putea face. El a făcut să strălucească lumina înaintea ochilor poporului, pentru ca păcatele lor să nu ajungă la hotarul dincolo de care pocăința nu mai poate fi simțită. Dar, printr-un îndelungat proces de îndepărtare de principiile drepte și neprihănite, oamenii s-au așezat acolo unde lumina și adevărul, dreptatea și mila, nu mai sunt discernute. Acest curs a devenit parte chiar din însăși natura lor.” Testimonies, volumul 8, 68.

Doi Martori ai Alfa și Omega

Ezechiel fusese făcut în chip supranatural mut și i s-a adus la cunoștință că, atunci când Ierusalimul va cădea, va putea din nou să vorbească și că atunci va fi un „semn”. Faptul că Ezechiel nu și-a jelit moartea soției a marcat semnul alfa la începutul asediului, iar deschiderea gurii lui Ezechiel când a căzut Ierusalimul a fost semnul omega. Asediul până la nimicire este marcat de un semn la început și la sfârșit. În cadrul aceleiași ilustrații, o a doua mărturie despre un semn alfa și omega este reprezentată prin moartea „plăcerii ochilor lui Ezechiel” ca alfa și prin moartea „plăcerii ochilor” poporului ca semnul omega al perioadei. Perioada de un an și jumătate poartă două mărturii ale unui alfa și ale unui omega. Moartea soției lui Ezechiel a reprezentat robia și călcarea în picioare a oștirii, iar moartea omega a Ierusalimului a reprezentat călcarea în picioare a sanctuarului.

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ceea ce a făcut el, așa veți face și voi; și când se va întâmpla aceasta, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Și tu, fiul omului, nu va fi oare așa că, în ziua când le voi lua puterea, bucuria slavei lor, dorința ochilor lor și lucrul asupra căruia își pun mintea, pe fiii lor și pe ficele lor, cel ce va scăpa în ziua aceea va veni la tine ca să te facă să auzi cu urechile tale? În ziua aceea ți se va deschide gura înaintea celui scăpat, și vei vorbi și nu vei mai fi mut; și le vei fi un semn, iar ei vor ști că Eu sunt Domnul. Ezechiel 24:24–27.

Șase morți

Moartea soției lui Ezechiel marchează începutul asediului și moartea Ierusalimului, care, în mod profetic, este mireasa lui Hristos, și ilustrează legea duminicală ce va veni în curând, care este precedată de o perioadă reprezentată prin asediu. Perioada asediului și distrugerea sunt două repere distincte, deși direct legate. Asediul este o perioadă de timp, iar distrugerea este un punct în timp. Distrugerea este legea duminicală, care este precedată de perioada formării chipului fiarei. Perioada chipului fiarei se încheie cu semnul fiarei. Când Isus a identificat semnul distrugerii Ierusalimului în Matei douăzeci și patru, El a făcut, de asemenea, referire la zilele lui Noe.

Dar precum au fost zilele lui Noe, tot așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, așa cum în zilele dinainte de potop mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când Noe a intrat în

corabie, Și n-au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți; tot așa va fi și venirea Fiului omului. Matei 24:37–39.

În zilele lui Noe, ușa timpului de probă a fost închisă, prefigurând astfel apropiata lege duminicală, care este de asemenea prefigurată prin închiderea ușii la 22 octombrie 1844. Perioada de la adunarea de tabără de la Exeter din 12–17 august 1844 reprezintă o perioadă profetică ce conduce la o ușă închisă.

În zilele lui Noe, Noe l-a reprezentat pe al treilea înger, iar al treilea înger a ajuns la ușa închisă din 22 octombrie 1844. În zilele lui Noe, care, potrivit lui Isus, aveau să fie ca „venirea Fiului omului”, cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece au condus la ușa închisă. William Miller a reprezentat solia primului înger și a fost prefigurat de Enoh în zilele lui Noe. Iuda identifică solia lui Enoh ca fiind paralelă cu solia lui Miller.

Henokh juga, keturunan ketujuh dari Adam, telah bernubuat tentang mereka, katanya, Lihatlah, Tuhan datang dengan berlaksa-laksa orang kudus-Nya, untuk menjalankan penghakiman atas semua orang, dan untuk meyakinkan semua orang fasik di antara mereka mengenai segala perbuatan kefasikan yang telah mereka lakukan dengan fasik, dan mengenai segala perkataan keras yang telah diucapkan orang-orang berdosa yang fasik terhadap Dia. Yudas 1:14, 15.

Prima solie îngerească a lui Miller a vestit „judecata”, așa cum este preînchipuită prin solia lui Enoh. Începutul lui Enoh este marcat prin faptul că este „al șaptelea de la Adam”. Solia lui Miller a început și s-a încheiat odată cu venirea celor „șapte vremi” asupra împărăției de nord, iar patruzeci și șase de ani mai târziu al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, când s-au împlinit „șapte vremi” asupra împărăției de sud. Atât Enoh, cât și Miller, care au fost soli ai ceasului judecății, au început prin identificarea numărului șapte. Perioada care a început cu Enoh, al șaptelea, s-a încheiat cu șapte zile în care animalele au intrat în arcă, până când ușa a fost închisă în mod supranatural. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Enoh l-a născut pe Metusala, care, la rândul lui, l-a născut pe Lameh. Lameh și Metusala reprezintă solia celui de-al doilea înger și, de asemenea, solia strigătului de la miezul nopții. Strigătul de la miezul nopții a înaintat până la ușa închisă și, astfel, este reprezentat de Metusala, care a murit în anul potopului. Lameh reprezenta solia celui de-al doilea înger, iar Lameh a murit cu cinci ani înainte de potop. Cei cinci ani de la moartea lui Lameh până la moartea lui Metusala, când ușa s-a închis, au preînchipuit moartea miresei lui Ezechiel, marcând începutul perioadei care a condus la moartea miresei lui Hristos, reprezentată de Metusala.

Enoh a preînchipuit primul înger care a sosit în 1798, Lameh a preînchipuit al doilea înger care a sosit la 19 aprilie 1844, iar Matusalem a preînchipuit strigătul de la miezul nopții de la Exeter până la ușa închisă din 22 octombrie 1844, care a fost preînchipuită de Noe. Cei cinci ani de la moartea lui Lameh până la moartea lui Matusalem au preînchipuit anul și jumătate de la 587 î.Hr. până la 586 î.Hr. Acei cinci ani de la Lameh la Matusalem preînchipuie cinci ani de la 1448 până la 1453.

La 31 octombrie 1448, Ioan Paleologul a murit, iar fratele său, Constantin al unsprezecelea, (ultimul Constantin), a căutat permisiunea de a urca pe tronul Romei de răsărit din partea puterii

turcești islamice. Supunerea sa de la 27 iulie 1299 a împlinit a doua perioadă de o sută cincizeci de ani din Apocalipsa nouă, prezentată în versetul zece. La cinci ani după moartea lui Ioan Paleologul, fratele său, Constantin al unsprezecelea, a murit pe zidurile Constantinopolului, în timp ce Mehmed al II-lea cucerea imperiul bizantin al Romei de răsărit. Mehmed este derivarea turcească a numelui Mohammed, astfel că moartea primului Mohammed, în 632, care a început prima profecie de o sută cincizeci de ani din Apocalipsa nouă, (aflată în versetul cinci), și care s-a încheiat cu moartea ultimului Constantin din mâinile lui „Mohammed al doilea”, opt sute douăzeci și unu de ani mai târziu. Cu cinci ani înainte de moartea sa, Mohammed prezisese pieirea Romei, iar aceasta a fost împlinită de turcul numit Mohammed al doilea.

Constantin cel din urmă, al unsprezecelea, a murit în bătălia pentru Constantinopol, identificând astfel cei cinci ani de la moartea fratelui său Ioan până la moartea sa. Acei cinci ani au fost prefigurați de cei cinci ani de la moartea lui Lameh, fiul, până la moartea lui Metusala, tatăl, cinci ani mai târziu, când s-a închis ușa corăbiei. Astfel, moartea miresei lui Ezechiel a fost prefigurată prin moartea lui Lameh, iar împreună ele dau mărturie despre moartea lui Ioan Paleologul în 1448. Moartea ulterioară a lui Metusala se aliniază cu moartea miresei lui Hristos și cu distrugerea Ierusalimului în 586 î.Hr., iar împreună acestea se aliniază cu moartea lui Constantin al unsprezecelea.

Cei trei martori ai unei perioade profetice care începe și se încheie cu o moarte ilustrează perioada formării icoanei fiarei, care se încheie cu semnul fiarei, și aceasta se aliniază cu proclamarea strigătului de la miezul nopții în istoria millerită și cu formarea icoanei fiarei, care se încheie cu semnul fiarei, în istoria noastră actuală. Când semnul fiarei se va împlini prin legea duminicală care va veni în curând, „vorbia” profetică sosește în acord cu faptul că Ezechiel a putut să „vorbească” din proprie inițiativă atunci când Ierusalimul a fost distrus.

Vorbind

La legea duminicală, care este prefigurată de distrugerea Ierusalimului, vorbia profetică a Statelor Unite este marcată atunci când profetul mincinos vorbește ca un balaur.

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

La legea duminicală, Balaam își lovește măgărița a treia oară, iar atunci măgărița vorbește.

Domnul a deschis gura măgăriței și ea i-a zis lui Balaam: „Ce ți-am făcut de m-ai bătut de aceste trei ori?” Balaam a zis măgăriței: „Pentru că ți-ai bătut joc de mine; de-aș avea o sabie în mână, acum te-aș ucide.” Măgărița i-a zis lui Balaam: „Nu sunt eu măgărița ta, pe care ai încălecat întotdeauna de când mă ai până în ziua de azi? Oare am avut eu vreodată obiceiul să-ți fac așa?” Și el a zis: „Nu.” Numeri 22:28–30.

Profetul mincinos vorbește la legea duminicală, iar și islamul vorbește la legea duminicală. Amândoi sunt, din punct de vedere profetic, profeți mincinoși. La legea duminicală, „viziunea” din Habacuc, care a zăbovit, vorbește.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă negreșit va veni, nu va întârzia. Habacuc 2:3.

Avacum este adevăratul profet care vorbește în contrast cu profeții falși. „Vedenia” lui Avacum vorbește prin gura lui Ezechiel, odinioară mut, a cărui gură este apoi deschisă. Făgăduința de a fi gura lui Dumnezeu i-a fost dată lui Ieremia.

De ce este durerea mea necurmată și rana mea de nevindecat, care nu voiește să se vindece? Îmi vei fi Tu oare cu totul ca un înșelător și ca niște ape care seacă? De aceea, așa vorbește Domnul: Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Ieremia 15:18, 19.

La legea duminicală, cele nouă luni de muțenie ale lui Zaharia s-au încheiat atunci când a vorbit și a confirmat că numele fiului său trebuia să fie Ioan. Zaharia reprezenta conducerea care nu crede cuvântul celui de-al treilea înger, iar Ioan reprezenta mișcarea lui Ilie, biserica ce avea să pregătească calea pentru a Doua Venire a lui Hristos.

Iar Zaharia a zis către înger: „După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân, iar soția mea este înaintată în vârstă.” Și îngerul, răspunzând, i-a zis: „Eu sunt Gavriil, care stau înaintea lui Dumnezeu; și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți vestesc aceste bune vestiri. Și iată, vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua când se vor împlini aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintelor mele, care se vor împlini la vremea lor.”

Na poporul îl aștepta pe Zaharia și se mira că zăbovea atât de mult în templu. Când a ieșit, nu putea să le vorbească; și au înțeles că văzuse o vedenie în templu, căci le făcea semne și a rămas mut. Luca 1:18–22.

Zaharia era din a opta ceată a preoților.

Pe vremea lui Irod, împăratul Iudeei, era un preot cu numele Zaharia, din ceata lui Abia; și soția lui era dintre fiicele lui Aaron, iar numele ei era Elisabeta. Și amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului. Și nu aveau niciun copil, pentru că Elisabeta era stearpă, și amândoi erau acum înaintați în vârstă. Și s-a întâmplat că, pe când își împlinea slujba preotească înaintea lui Dumnezeu, în rândul cetei sale, potrivit obiceiului slujbei preotești, i-a căzut sorțul să aducă tămâie când a intrat în templul Domnului. Și toată mulțimea poporului se ruga afară la ceasul tămâierii. Luca 1:5–10.

Toți prorocii reprezintă zilele de pe urmă, iar Zaharia a intrat în templu, precum a făcut și Ezechiel. El era din ceata a opta a preoților, marcând un simbol al celor opt suflete din corabia lui Noe, care au trecut din lumea veche în cea nouă. Atât el, cât și soția lui, erau fără vină, dar Zaharia avea să se îndoiască de cuvintele lui Gabriel. Mișcarea millerită a început ca filadelfieni (fără vină), dar a trecut la laodiceeni în 1856. În zilele de pe urmă, solia îngerului este solia celui de-al treilea înger, iar solia lui Gabriel către Zaharia reprezintă solia celui de-al treilea înger și, de asemenea, solia lui Ilie, așa cum este reprezentată de Ioan Botezătorul.

अनप्रभुका एक स्वर्गदूत धूपको वेदीको दाहनिपट्टाउभएको उनलाई देखा पर्यो। अनजिकरयाले उनलाई देख्दा उनी व्याकुल भए, र उनमिथि भय पर्यो। तर स्वर्गदूतले उनलाई भने, जकरया, नडराऊ; कनिकि तमिरो प्रार्थना सुनएको छ; अनतिमिरी पत्नी एलजिबेथले तमिरो लागि एक पुत्र जन्माउनेछन्, र तमीले उसको नाउँ यूहन्ना राख्नेछौ। अनतिमीलाई आनन्द र हर्ष हुनेछ; र उसको जन्ममा धेरैजनाले आनन्द मनाउनेछन्। कनिकिऊ प्रभुको दृष्टिमा महान् हुनेछ, र उसले न त दाखमदय पडिनेछ न त कडा मदरि; अनिऊ आफ्नी आमाको गर्भदेखि नै पवतिर आत्मा ले परपूरण हुनेछ। अनि इस्राएलका सन्तानहरूमध्ये धेरैलाई उसले प्रभु तनिका परमेश्वरतर्फ फर्काउनेछ। अनिऊ एलयासको आत्मा र शक्तमि उहाँको अगाडि जानेछ, पतिहरूका हृदय सन्तानहरूतर्फ फर्काउन, र आज्ञा नमान्नेहरूलाई धर्मीहरूको बुद्धतिरफ फर्काउन; प्रभुको लागि तयार पारिएको एक प्रजा तयार गर्न। अनजिकरयाले स्वर्गदूतलाई भने, म यो कसरी जानूँ? कनिकमि वृद्ध मानसि हुँ, र मेरी पत्नी पनि धेरै उमेरकी भइसकेकी छनि। अनि स्वर्गदूतले जवाफ दिँदै उनलाई भने, म गब्रिएल हुँ, जो परमेश्वरको उपस्थितिमा उभरिहन्छु; र तमीसति बोलन, र तमीलाई यी शुभ समाचार सुनाउन पठाइएको हुँ। लूका 1:11-19।

Zaharia s-a îndoit că mesajul lui Ilie care urma să vină avea să se îplinească.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Sora White, în contextul sigilării din Ezechiel, capitolul nouă, identifică motivul pentru care conducerea bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene a fost preînchipuită prin necredința lui Zaharia.

„Cei care nu se simt mâhniți din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu plâng pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le dă însărcinare solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâini: „Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să n-aveți milă; uciideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare și copii mici, și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bărbații cei bătrâni, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și liniște» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți care n-au voit să latre sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu jignit. Bărbați, fecioare și copilași pier toți împreună.”
Mărturii, volumul 5, 211.

Zaharia s-a îndoit de mesajul celui de-al treilea înger, care este mesajul lui Ilie, ce repetă istoria lui Ioan Botezătorul, precum și istoria lui William Miller.

Cinci luni

Elisabeth și-a ascuns sarcina timp de cinci luni.

I po tych dniach żona jego, Elżbieta, poczęła i ukrywała się przez pięć miesięcy, mówiąc: Tak uczynił mi Pan w dniach, gdy wejrzał na mnie, aby zdjąć ze mnie hańbę wśród ludzi. A w szóstym miesiącu anioł Gabriel został posłany od Boga do miasta Galilei, zwanego Nazaret. Łukasza 1:24–26.

Zaharia era din cea de-a opta ceată a preoților, în concordanță cu tăierea împrejur a fiului său Ioan în ziua a opta, când Zaharia avea să vorbească din nou. El și fiul său Ioan îi reprezintă pe cele opt suflete care se aflau în arca lui Noe, care au fost ascunse de moartea adusă de apele potopului timp de cinci luni, sau o sută cincizeci de zile. Cele o sută cincizeci de zile ale sarcinii și ale apelor potopului corespund celor două perioade de câte cinci luni din Apocalipsa nouă.

Zaharia și fiul său Ioan reprezintă, de asemenea, momentul în care a șaptea biserică a Laodiceei trece la a opta biserică a Filadelfiei. De la slujirea lui Zaharia în timpul celei de-a opta cete până la tăierea împrejur a fiului său Ioan în ziua a opta se reprezintă o perioadă profetică, în care numărul opt indică începutul și sfârșitul. În cadrul acelei perioade profetice există o perioadă de cinci luni, reprezentând un timp de ascundere.

„Vorbirea” profeției identifică legea duminicală care urmează să vină curând; astfel, Zaharia vorbește la timpul legii duminicale, când fiul său este sigilat, așa cum este reprezentat prin actul circumciziei. În acea istorie, înainte de legea duminicală, când Zaharia vorbește, la sfârșitul a cinci luni, în luna a șasea, Maria o vizitează pe Elisabeta, iar Duhul Sfânt o unge pe Elisabeta, care, ca femeie, reprezintă ungerea bisericii lui Dumnezeu cu patru luni înainte de legea duminicală care urmează să vină curând.

În zilele acelea, Maria s-a sculat și s-a dus în grabă în ținutul muntos, într-o cetate a lui Iuda; și a intrat în casa lui Zaharia și a salutat-o pe Elisabeta. Și s-a întâmplat că, atunci când Elisabeta a auzit salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecul ei; și Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt. Și a strigat cu glas tare și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău. Și de unde îmi este dat mie aceasta, ca mama Domnului meu să vină la mine? Căci, iată, de îndată ce glasul salutării tale a ajuns la urechile mele, pruncul a săltat de bucurie în pântecul meu. Și fericită este aceea care a crezut, pentru că va fi o împlinire a celor ce i-au fost spuse din partea Domnului. Luca 1:39–45.

La sfârșitul celor cinci luni, Elisabeta i-a vorbit Mariei „cu glas tare”, lăudând credința Mariei în solia lui Gabriel, care, în zilele din urmă, este solia celui de-al treilea înger. Soțul Elisabetei, Zaharia, nu crezuse, dar nu astfel Maria. Maria a auzit solia lui Gabriel la cinci luni după Zaharia, astfel că credința ei în cel de-al treilea înger este marcată ca venind după ce solia ascunsă a celor cinci luni fusese descoperită. Solia ascunsă a celor cinci luni, în zilele din urmă, este primele cinci luni din Apocalipsa nouă cu versetul cinci. Maria reprezintă biserica zilelor din urmă care primește solia celui de-al treilea înger, care include o dezpecetluire specială a celor cinci luni chiar înainte ca rostirea legii duminicale care va veni în curând să sosească aproximativ patru luni mai târziu.

La reperele profetice ale vizitei Mariei, mișcarea primului și a celui de-al doilea înger, reprezentată de Zaharia și Elisabeta, se leagă de mișcarea celui de-al treilea înger, reprezentată de Maria și Iosif.

Zaharia reprezintă un slujbaş al unei biserici care nu a crezut mesajul celui de-al treilea înger, iar Iosif, tâmplarul, reprezintă o mișcare reprezentată prin lucrare de întreținere proprie. Adventismul se încheie așa cum a început, iar el a început ca o mișcare, nu ca o structură bisericească organizată. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezentată de Iosif, Maria și Hristos, este rudă directă cu mișcarea millerită, reprezentată de Zaharia, Elisabeta și Ioan, iar necredința din 1863 este reprezentată de Zaharia. Anul 1863 reprezintă necredința față de mesajele primului și celui de-al doilea înger, iar mișcarea celui de-al treilea înger reprezintă credința Mariei.

„Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni: «Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Acest mesaj părea să fie o adăugire la a treia solie, unindu-se cu ea așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia îngerului al doilea în 1844. Slava lui Dumnezeu s-a odihnit asupra sfinților răbdători, care așteptau, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din el, ca să poată scăpa de înfricoșătoarea lui osândă.” Early Writings, 277.

Unirea a două mesaje este reprezentată prin vizita Mariei la Elisabeta, iar acel moment a sosit când cele cinci luni ascunse sunt descoperite. Acel moment este locul unde două profeții se unesc și sunt proclamate împreună. Una a fost proclamată de Elisabeta, iar cealaltă de Maria. Unirea a două mesaje identifică momentul când strigătul de la miezul nopții se unește cu mesajul celui de-al doilea înger, iar aceasta a avut loc în istoria millerită, la adunarea de tabără de la Exeter.

După ce Elisabeta, iar apoi Maria, și-au rostit proclamările, „Maria a rămas cu ea cam trei luni și s-a întors la casa ei.” Luca 1:56. Perioada de șaiszeci și șase de zile, de la Exeter până la 22 octombrie 1844, este reprezentată prin acele patru luni, care s-au încheiat la legea duminicală ce urma să vină în curând, când Zaharia a vorbit. Cele patru luni reprezintă perioada proclamării soliei strigătului de la miezul nopții, care vine după solia celor cinci luni ascunse.

Cele două solii din istoria millerită au fost ale primului și celui de-al doilea înger, iar solia primului înger a fost împuternicită prin împlinirea unei profeții de timp care a început cu o perioadă de cinci luni, care a fost parțial ascunsă până cu zece zile înainte de împlinirea ei, la 11 august 1840, așa cum a fost prezentată de Josiah Litch. Împuternicirea soliei celui de-al doilea înger a fost corectarea predicției greșite din 1843, care a avut loc la adunarea de tabără de la Exeter, așa cum a fost prezentată de Samuel Snow.

Proclamarea mesajului dublu al strigătului de la miezul nopții este reprezentată ca o perioadă scurtă înainte ca ușa să se închidă, ceea ce, în istoria lui Noe, a deschis o perioadă de cinci luni care s-a încheiat cu arca așezată pe vârful muntelui Ararat. Perioada proclamării strigătului de la miezul nopții vine după desigilarea celor cinci luni ascunse, care a avut loc cu zece zile înainte de 11 august 1840, și tot după ce Domnul Și-a retras mâna de peste figurile pe care le acoperise pe harta din 1843. Cele zece zile de la 1 la 11 august se aliniază cu cele șaiszeci și șase de zile de la Exeter până la 22 octombrie 1844, iar mărturia dublă identifică faptul că desigilarea celor cinci luni ascunse, însoțită de corectarea proclamării greșite care a produs prima dezamăgire, are loc atunci când Maria o întâlnește și o salută pe Elisabeta în luna a șasea.

La legea duminicală, Statele Unite vorbesc ca un balaur, măgarul islamului vorbește, iar vedenia lui Habacuc vorbește prin gura lui Ieremia, Zaharia și Ezechiel. La legea duminicală, Ezechiel este un semn, reprezentând astfel steagul care este înălțat la legea duminicală. Două dintre cele nouă referințe ale cuvântului „semn” din Ezechiel identifică „sabatelor” ca semnul sfințirii, reprezentând unirea Dumnezeirii cu omenirea.

Dar Eu am lucrat de dragul Numelui Meu, ca să nu fie pângărit înaintea neamurilor, printre care se aflau ei, înaintea cărora M-am făcut cunoscut lor, scoțându-i din țara Egiptului. De aceea i-am făcut să iasă din țara Egiptului și i-am adus în pustiu. Și le-am dat hotărârile Mele și le-am făcut cunoscute judecățile Mele, pe care, dacă le împlinește omul, va trăi prin ele.

Mai mult, le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care îi sfințește. Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiu: n-au umblat în rânduielile Mele și au nesocotit judecățile Mele, pe care, dacă le împlinește omul, va trăi prin ele; și Sabatele Mele le-au pângărit foarte mult. Atunci am zis că Îmi voi vărsa urgia peste ei în pustiu, ca să-i nimicesc. Dar am lucrat din pricina Numelui Meu, ca să nu fie pângărit înaintea neamurilor, sub ochii cărora i-am scos. Totuși, Mi-am ridicat mâna către ei în pustiu, că nu-i voi duce în țara pe care le-o dădusem, unde curge lapte și miere, slava tuturor țărilor; pentru că au nesocotit judecățile Mele și n-au umblat în rânduielile Mele, ci au pângărit Sabatele Mele; căci inima lor mergea după idolii lor. Cu toate acestea, ochiul Meu i-a cruțat, ca să nu-i nimicesc, și nu i-am stârpit în pustiu. Dar am zis copiilor lor în pustiu: „Să nu umblați în rânduielile părinților voștri, să nu păziți judecățile lor și să nu vă întinați cu idolii lor. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru; umblați în rânduielile Mele, păziți judecățile Mele și împliniți-le; sfințiți Sabatele Mele, și ele vor fi un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.” Ezechiel 20:9–20.

Ezechiel reprezintă steagul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar semnul Dumnezeirii unite cu omenirea este „sabatul” Domnului. Ezechiel este semnul la începutul asediului și el este semnul la nimicirea Ierusalimului, când este înălțat ca un steag. La începutul asediului, cei care refuză să vadă și să audă, care profanează „sabatul” Său, sunt de asemenea un semn.

Atunci au venit la mine unii dintre bătrânii lui Israel și au șezut înaintea mea. Și cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, oamenii aceștia și-au ridicat idolii în inima lor și au pus înaintea feței lor piatra de poticnire a nelegiurii lor; să Mă las Eu oare întrebare de ei? De aceea vorbește-le și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Oricine din casa lui Israel își ridică idolii în inima sa, pune înaintea feței sale piatra de poticnire a nelegiurii sale și vine la proroc, Eu, Domnul, îi voi răspunde, lui care vine, potrivit cu mulțimea idolilor lui, ca să apuc casa lui Israel chiar în inima ei, fiindcă toți s-au înstrăinat de Mine prin idolii lor.”

De aceea, spune casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pocățiți-vă și întoarceți-vă de la idolii voștri; întoarceți-vă fețele de la toate urâciunile voastre. Căci oricine din casa lui Israel sau dintre străinii care locuiesc în Israel, care se desparte de Mine, își ridică idolii în inima sa și pune înaintea feței sale piatra de poticnire a nelegiurii sale, apoi vine la un proroc ca să Mă întrebe prin el, Eu, Domnul, îi voi răspunde prin Mine Însumi. Îmi voi întoarce fața împotriva omului aceluia, îl voi face un semn și o pildă și-l voi nimici din mijlocul poporului Meu; și veți ști că Eu sunt Domnul. Iar dacă prorocul se lasă amăgit și rostește un cuvânt, Eu,

Domnul, am amăgit pe prorocul acela; Îmi voi întinde mâna împotriva lui și-l voi nimici din mijlocul poporului Meu Israel. Ei își vor purta pedeapsa pentru nelegiuirea lor: pedeapsa prorocului va fi întocmai ca pedeapsa celui care vine să-l întrebe, pentru ca casa lui Israel să nu se mai răătăcească de la Mine și să nu se mai întineze cu toate fărădelegile ei, ci să fie poporul Meu, iar Eu să fiu Dumnezeu lor, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 14:1–11.

នៅទីក្រុង Nashville អស់អ្នកដដែលស្ថិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ Seventh-day Adventist បុរស៩ Laodicea ដដែលមិនជឿដូចជា Zacharias; ដដែលបាន «កាន់យកជំហរថា យើងមិនចាំបាច់រង់ចាំអពុកភូតហេតុ និងការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៃព្រះចេស្តាការបស់ព្រះ ដូចនៅសម័យមុនៗទៀតទេ» ដូចដដែលបានតំណាងដោយឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 នោះ នឹងត្រូវបុរេសម័យនិងអ្នកដដែលនៅក្នុងសាសនា Adventism សួរថា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេបោកយកក្នុងការផ្តល់សេចក្តីព្រមាន។ ពួកគេក្តោយជា «ទីសម្គាល់» នៃការមិនពិតអំពីសេចក្តីសុខសានុត និងសុភវិភាគ ដដែលសម្គាល់ការបំបែកចេញរវាងអ្នកមានបុរាណ និងអ្នកលង់ ដូចដដែលបានតំណាងដោយគង់ពីរដដែលបុរាណគ្មាននៅក្នុងការប្រជុំ Exeter។ ពួកគេកោត «ទីសម្គាល់» នៃការថយចុះនៃគំនិតក្នុងក្រុង និងការបោះបង់ ខណៈដដែល Ezekiel កាន់សារព្រមានទំនាយដ៏ពិត។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការឡើយពីទុក្ខ ពេលដដែលក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានបំផ្លាញ ដដែលតំណាងឱ្យច្បាប់ចុងអោទិតុយ នោះ ទីសម្គាល់នៃការបោះបង់គឺជាសញ្ញារបស់សត្រូវបិទឆកា ហើយទីសម្គាល់នៃការគោរពបុរាណគឺជាតួររបស់ព្រះ។

În Adventism, timpul de probă se încheie deplin la legea duminicală, iar acolo există un semn al celor neprihăniți și al celor răi, care sunt astfel marcați. Închiderea timpului de probă la legea duminicală ce va veni în curând prefigurează închiderea timpului de probă atunci când Se ridică Mihail, iar acolo semnul morții mulțimilor este reprezentat prin Gog și Magog.

Și călătorii care vor străbate țara, când vreunul va vedea osul unui om, va ridica lângă el un semn, până când îngropătorii îl vor îngropa în valea Hamon-Gog. Și numele cetății va fi, de asemenea, Hamona. Astfel vor curăți țara. Ezechiel 39:15, 16.

Semnul legământului este identificat în capitolul treizeci și șapte din Ezechiel, unde valea oaselor moarte este adusă la viață și cele două toițe sunt unite. Oasele sunt aduse la viață printr-un mesaj al Islamului, reprezentat ca cele patru vânturi, tipificând astfel 11 august 1840. Cele două toițe sunt combinate într-unul singur, reprezentând astfel unirea mesajului îngerului al doilea cu mesajul strigătului de la miezul nopții. Oasele reprezintă împuternicirea primului înger, iar cele două toițe reprezintă împuternicirea celui de-al doilea înger. După aceea, poporul lui Dumnezeu este poporul Său ales al legământului din zilele de pe urmă, reprezentat de Ioan, ca o sută patruzeci și patru de mii.

Pe lângă aceasta, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi cu ei un legământ veșnic; îi voi așeza, îi voi înmulți și Îmi voi pune sanctuarul în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfîntesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:26–28.

Combinarea Divinității și a umanității este reprezentată în diferite moduri în Cuvântul lui Dumnezeu, iar o ilustrare este aceea în care „cetățuia sufletului”, care se află în natura superioară a unei ființe omenești, este alipită de cetățuia sanctuarului lui Dumnezeu. Când sala tronului ceresc, care reprezintă cetățuia lui Dumnezeu, este unită cu cetățuia naturii superioare a unei ființe omenești, poporul lui Dumnezeu este „sfânt”, iar El locuiește „în mijlocul lor pentru totdeauna.”

După capitolul treizeci și șapte, Ezechiel prezintă capitolele treizeci și opt și treizeci și nouă, în care se adresează lui Gog și Magog ca simboluri ale confederației omenirii care se află în afara poporului ales al legământului lui Dumnezeu. În capitolul patruzeci, poporul legământului din capitolul treizeci și șapte este înfățișat ca un templu care umple întregul pământ. Capitolele treizeci și opt până la patruzeci reprezintă ridicarea poporului legământului lui Dumnezeu în zilele din urmă, așa cum este reprezentată prin numerele 38 și 40.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.